

althans niet te verdedigen. Hooglands zusters en zwagers, gekrenkt, doordat ze niet bij de huwelijksplechtigheid genoodigd waren, lieten tijdenlang niets van zich hooren. „Goed teeken,” lachte Huib, „hebben ze me blijkbaar niet nodig.” De vervreemding vrat aldooor verder; er bleek geen kruid voor gewassen. Pauline was er niet verwonderd over. Zij had zelfs nooit de gewoonte gehad, direct met haar broer en zuster te correspondeeren. Was er iets bizonders, dan schreef moeder het wel. Want van tijd tot tijd dook uit het ouderlijk huis een haastig briefje op, in diep geheim geschreven, vol klachten, zorg en bitterheid, maar aangevende tevens, met angstige nauwkeurigheid, wanneer Pauline weer kon schrijven en haar brief verzenden, zoodat die geen gevaar liep in handen van vader te geraken — en ongeopend verscheurd te worden.

„M'n arme kindje,” zei Huib dan.

„Arm? Ik? Duizendmaal zoo rijk als zij allemaal samen!” En haar oogen gloeiden, haar mond kwam iets naar voren; een vreemde brutaliteit lag een oogenblik in haar trekken.

Even fronsend wendde Huib het gelaat.

Een zeldzame, maar dan ook altijd welkome vriend bleef hun Melchior Spin. Zijn bruine en doorgroefde acteursgezicht had de strakke, pretensielooze rust, die onder alle omstandigheden duldbaar is. Zijn hartelijkheid was ook nooit uitbundig, maar in zijn kalmte onbetwifelbaar. Aan het theoretiseeren over zijn kunst, dat in die dagen mode was, deed hij zelden mee, maar hij gaf er de kroniek van. En dat vaak met hartstocht, levendig en plastisch. Hij vertelde en beschreef wat hij gezien en gehoord had, imiteerend, min-of-meer acteerend, als vanzelf, zoodra het menschen gold. De opbloei der hollandsche tooneelkunst — van sinds een jaar of zes, zeven — had zijn volle enthousiasme; toch sprak hij er ook wel een weinig ironisch over. Het uiterlijk der voorstellingen, onder leiding der hervormers, werd ongetwijfeld schitterend verzorgd — papperlepap, het kostte me dan ook een duiten! Maar je kon merken hoe het bewonderd werd; het publiek riep bijna: „hè!” wanneer het scherm opging — zooals bij vuurwerk. Naar zijn idee was tooneelkunst in de eerste plaats een kunst van zeggings, mimiek en gebaar; je speelde met je heele lichaam; en wie daar niets van verliezen wou, en tegelijk, dát vooral, het woord in zich opnemen, kon onmogelijk genoegzame aandacht overhouden voor détails in décor en costuums. Een stemmingsvolle aankleeding — à la bonne heure! Maar daar moest het dan ook bij blijven: sfeer aangeven, geen opdringerige fraaiheden, die van de hoofdzaak afleidden.

Pauline luisterde dan aandachtig. Zij hield van Spin. Verwonderd en een beetje geërgerd toonde zij zich als anderen hem leelijk noemden. Haar boeiden, wanneer hij sprak, zijn expressieve trekken, zijn melan-